

EL CONCURS DE PESCA

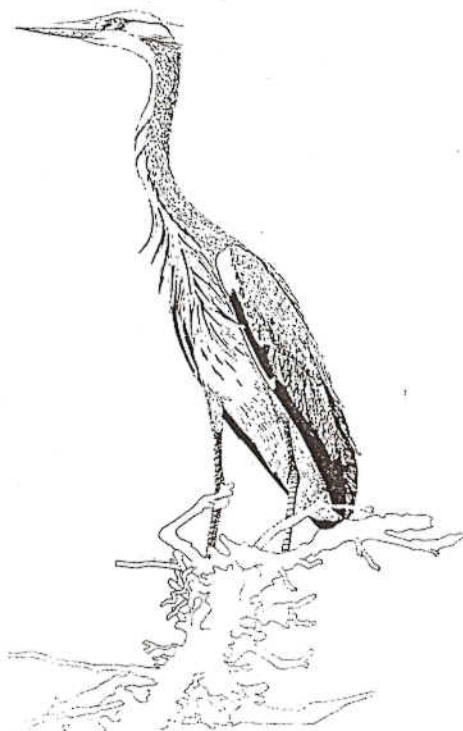
Jordi Dalmau i Ausàs

Cap a finals de maig, es va celebrar el Concurs de Pesca de l'Urgellet. El nombre de participants creixia d'un any per l'altre, i és que el suculent premi que s'enduia el guanyador engrescava qualsevol que volgués omplir el rebost i la panxa: un cistell amb bulls d'Organyà, neules del Pla i cireres d'Arfa comfitades. I a més a més, un dinar a Cal Dolcet d'Alas.

Al Ramon de Cal Palau li va tocar al tram de les Cabanotes. Tot just arribar-hi, va veure un ocell collprim, grisós, de bec punxent i camallarg que s'estava com glaçat al mig d'un toll. Movia el cap molt lentament, endevant i enrera. De sobte, va arronsar el coll i ... txac! el va enfonsar a l'aigua com si fos un arpó vivent. A l'instant va aparèixer amb una bellugadissa truita al bec. La va anar girant i quan la va tenir ben encarada, se la va empassar. En deu minuts en va pescar cinc més. El Ramon, veient la destresa de l'animal, va pensar que si impedia que s'empassés els peixos, podria guanyar el concurs sense haver-se d'escarrassar gaire. Així doncs, va pescar una bagra, li va en gargallar un bon tanto de vi ranci, del que duia per esmorzar i la va aviar Segre avall. La pobra bèstia va quedar com morta, atontada pels efectes del vi de casa que encara feien a La Coma. L'au de seguida va veure que aquell peix no anava gaire fi i no va dubtar a clavar-li cop de bec. Passats cinc minuts, va començar a tòrcer el coll i a caminar de costat. El vi de Cal Joanic de La Coma li havia pujat al cap i l'infeliç ocell veia truites, bagres i madrilles per tot arreu. Es va avorar al

marge i va caure ben rodó. Llavors el Ramon li va lligar un cordill al coll i es va amagar. Al cap de mitja hora, quan els efectes d'aquell vi ranci ja s'havien esvaït, l'ocell es va despertar amb una gana de llop. Va pescar un barb, però com que no li baixava, el va escopir. En només vint minuts va pescar quinze truites, però no se'n va poder empassar ni una. Les va anar amuntegant sobre un bancal de sorra i quan a la fi es va poder treure el llaç que l'impedia d'assaborir aquell bé de Deu, se'n va anar ben amoïnada cap a una altra tolla.

El de Cal Palau va embutxacar-se el truitam i, és clar, la fartanada i el cistell, però es va guardar molt de dir a ningú que el mèrit havia estat d'aquell pobre Bernat pescaire.

P A P E R S

D E L C E N T R E

RECORDATORIS I ACLARACIONS

La sessió d'Història Oral referent al tema "La Radio Local- als anys 40,50 i 60 Radio RIART- Radio JUVENTUD" no es va poder realitzar a causa d'un imprevist. Tanmateix, com anunciem, es realitzarà durant aquest mes de març.

Us informem, també, que la regidora de Cultura de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell, Anna Martí ens

ANY III - NÚM.21 - MARÇ 1995

va oferir la possibilitat de fer una visita a les obres de la futura biblioteca, que va ser acceptada amb molt interès pel Consell Directiu, i que es realitzarà segons consta en les pàgines centrals.

Finalment, recordem a tots els socis l'oferta que ferem de la contraportada dels papers per a col.laborari.

BUTLLETÍ INTERN

El Consell Directiu